ВЕРЕСЕНЬ

1978

Київ

ПЕРЕЦЬ

Виходить з січня 1927 р.

№ 18 (1036)

Ціна номера 20 коп.

МАГІЧНА СИЛА ХАРАКТЕРИСТИКИ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

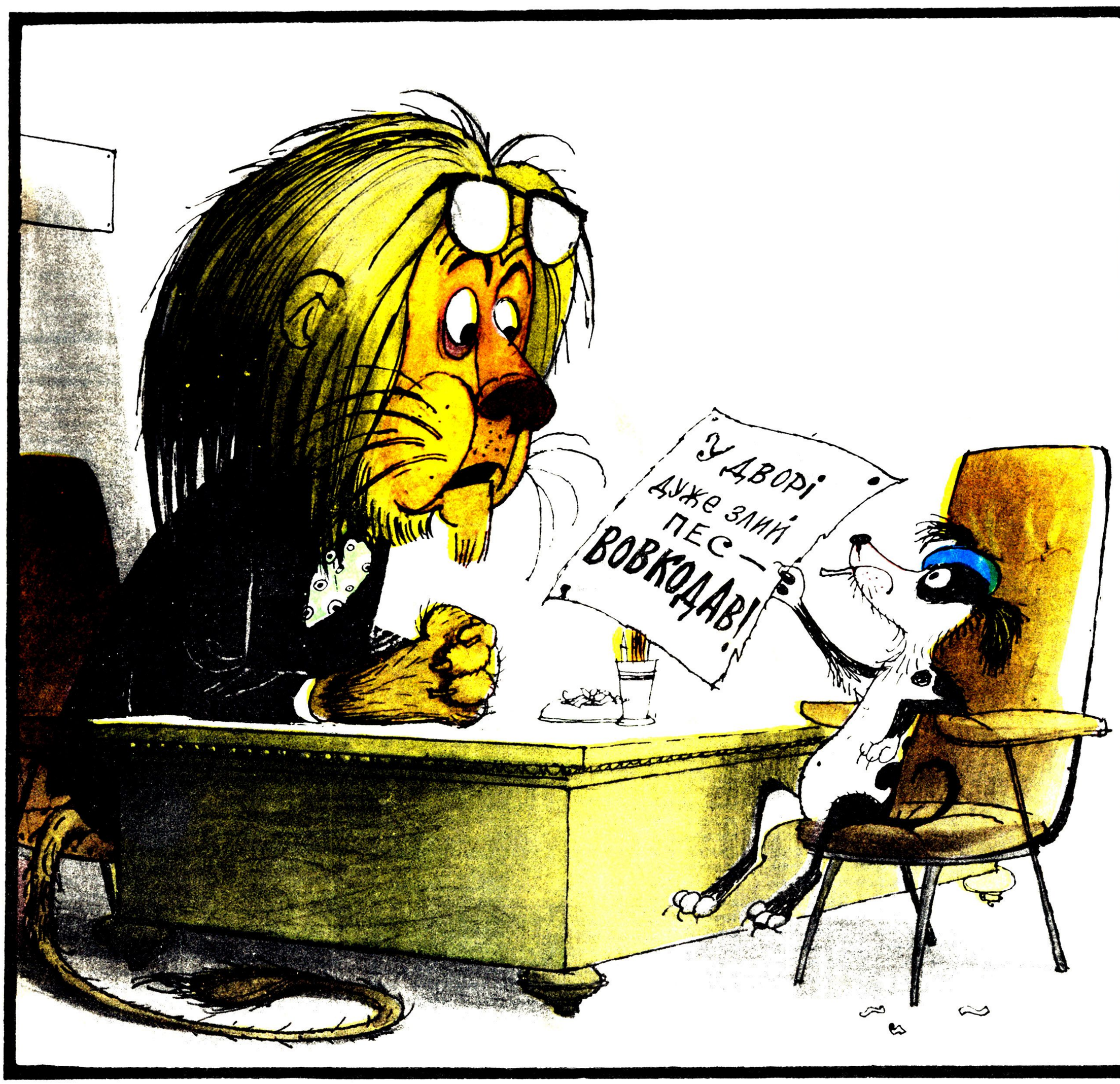

— Ви казали принести характеристику з попереднього місця моєї служби.

— О, так ти, виходить, бойова кадра! Призначаю тебе командиром противовчого загону.

ПРАВЕДНИЙ ГНІВ ОБКРАДЕНИХ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Пора рішуче покінчити з розкраданням кормів на тваринницьких фермах.
(З листів до редакції).

— Петре, жми! Обходять!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Керівники деяких колгоспів Чернівецької області, замість того, щоб дбати про піднесення рільництва і тваринництва, в гонитві за легкою копійкою відкрили колгоспну касу для різного роду «умільців». Ті за хабарі діставали на промислових підприємствах фондові, дефіцитні матеріали: шкіру, латунь, алюмінієвий лист, — і виробляли з них сувеніри. Ці сувеніри, як правило, були такими халтурними, що ніхто не хотів їх купувати. Отож вони й лежали нерухомо у магазинах. Зате «умільці» мали добрячий зиск. Про все це розповідалося у фейлетоні «Сувенірна сверблячка» («Перець» № 11).

Про те, як закінчилася ця історія, повідомив редакції секретар Чернівецького обкому Компартії України тов. В. Слинченко. За численні зловживання, пов'язані з незаконним виготовленням сувенірів у деяких колгоспах Вижницького, Путильського і Сторожинецького районів, тридцять чоловік засуджено до різних строків позбавлення волі. В рахунок покриття нанесених збитків з них стягнуто 22.140 крб.

Колишнього заступника директора Чернівецького заводу «Кварц» по матеріально-технічному постачанню Мельничука І. Д., колишнього начальника відділу постачання цього ж заводу Якуніна А. Р., водія заводу Царика В. К., колишнього головного інженера Герцаївської швейно-галантерейної фабрики Цирюльника І. Р., колишнього начальника цеху по виготовленню сувенірних виробів колгоспу «Червона Буковина» (Путильський район) Гулея Н. О. та колишнього зав. складом цього ж колгоспу Гулея В. О. виключено з рядів партії і засуджено.

●

ДЕЯКИМ ПРОДАВЦИЦЯМ З ГАСТРОНОМУ

Є в гастрономі нашому дві жінки,
Які своєю лютістю відгонять покупців од себе.
Якщо в такої візьмеш ковбаси чи шинки,
То вже ні хрону, ні гірчиці купувать не треба.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

Телеграфне агентство Перця

БЕЗРЕЗУЛЬТАТНА ДИСКУСІЯ

ПОЛТАВА (Кор. ТАП). У новому гуртожитку обласного об'єднання «Сільгосптехніка» по Київському шосе, 56 відбулася напівфілологічна, напівпрактична дискусія на тему «Що таке гуртожитон?», у якій взяли участь керівники об'єднання — з одного боку, і мешканці гуртожитку — з іншого. Перші наполягали, що гуртожитком можна назвати будь-яке приміщення, де — гуртом живуть. Мешканці ж, посилаючись на «Типове положення про гуртожиток», вимагали, щоб у їхньому гуртожитку функціонували побутові кімнати, кімнати для занять, приміщення для культурно-масової роботи, а в спальних кімнатах були хоча б столи. Обидві сторони залишилися при своїх думках.

ВЕЛЕТОВІ УСЕ ПІД СИЛУ!

ОДЕСА. (Від власкора ТАП). Лише шість років тому місцевий велет будівельної індустрії — комбінат «Одесапромбуд» — почав споруджувати профтехучилище заводу «Продмаш», а вже має на своєму рахунку 16 тисяч карбованців збитків, оскільки недобудоване приміщення руйнується під впливом дощів, снігів і нечистих на руку людей, котрі активно розтягають цеглу. За довгостроковим прогнозом обласного управління профтехосвіти, в найближче десятиріччя цифра збитків як мінімум потроїться.

ЦІКАВА КОЛЕКЦІЯ

збирається керівниками станції Прилуки Південної залізниці. Ось уже більше року тут старанно складають у спеціальну папку листи-нагадування Журавської середньої школи (Варвинський район на Чернігівщині) про повернення належного школі, а тим часом завезеного іншій організації, вагона буровугільного брикету. Як стало відомо кореспондентові ТАП, незабаром листи складатимуться в нову папку з позначкою «Том другий».

ПОБІЖАТЬ ВУЛИЦЯМИ ТРАМВАЇ...

Мешканець міста Слов'яносербська Ворошиловградської області т. Перепечаєнко виявив у хлібині виробництва місцевого хлібозаводу непрокомпостований трамвайний талон. Оскільки в Слов'яносербську трамвайних ліній немає, тов. Перепечаєнко надіслав талон до штаб-квартири ТАП і в супровідному листі поцікавився: «Що означає цей феномен?».

Група трамвайно-тролейбусного руху штаб-квартири ТАП, проаналізувавши запечений у хлібі талон, виявила, що він абсолютно не схожий на талони, котрі випускаються у містах, де є трамвай. Висновок напрошується один: даний талон належить до щойно відкритої партії талонів спеціально для Слов'яносербська, де, отже, незабаром буде відкрито трамвайний рух. З чим і вітаємо вас, товариші слов'яносербці!

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Тепер, Лорочко, на пару нам легше буде зносити докори батьків за те, що ми дармоїдствуємо.

...Стоїмо, отже, ми з автоінспектором на узбічі шосе. Коли суне вантажна машина з перепоненим кузовом. Інспектор зупиняє її: «Куди їдемо?» «У Владимирську область, до колгоспу ім. XVI-річчя Жовтня»—Ого, неблизький світ — із Тернополя! А що везете?» — «Підстілки-доріжки для кабін автомашин». Ми з інспектором здивовано переглядаємося: ого, такою кількістю доріжок можна вдовольнити всі автомобілі Владимирської області. Навіщо стільки одному колгоспові?

Закортіло подивитися, що ж то за такі підстілки. І раптом виявилось, у машині зовсім не підстілки, а суцільні сувої синтетичної вініліскіри. Відчув, як комісар Мегре, який гарно замаскувавшись, сидить у кожному з нас, заворушився: густо запахло детективом...

Тут, однак, мушу дещо розчарувати читача. Детективу не буде. Бо не стояли ми з автоінспектором на узбіччі шосе. Не зупиняли машини. І ні ми, ні ніхто інший до певного часу не сушив собі мозку питанням: навіщо одному колгоспові так багато вініліскірних підстілок?

Описана сцена просто виникла в моїй уяві, коли знайомився з кримінальною справою, порушеною проти кількох керівних працівників тернопільської шкіргалантерейної фабрики «Подолянка». Суть справи зовсім не детективна, а цілком банальна. Владимирському колгоспу для якихось господарських потреб захотілося мати синтетичну шкіру. Приїхав представник колгоспу до директора фабрики Ю. О. Уханової та попросив продати. Юлія Олексіївна, хоч, відчувалося, і відчайдушна жінка, але не настільки, щоб отак просто продавати першому-ліпшому фондову сировину. Тому сказала:

— Гаразд, відпустимо. Тільки не вініліскіру, а буцімто підстілки. А ви вже нам сплатите не лише за сировину, а й за роботу, яку ми буцімто виконували, виробляючи їх. І вам буде синтетична шкіра, а нам — план. Зрозуміли?

Представник колгоспу все, звичайно, зрозумів. І було проведено операцію, в результаті якої колгосп одержав 65 тисяч квадратних метрів синтетичної шкіри, працівники «Подолянки» — сім тисяч карбованців премії за нібито реалізовану готову продукцію, а керівники фабрики, котрі безпосередньо організували комбінацію, — на додаток до преміальних ще й по кілька років безплатного перебування на казенних харчах.

У даному разі приписочна маніпуляція добралася, як мовиться, до свого логічного завершення.

Мені ж тим часом уявився (знову-таки) кінець іншої історії. Немов бачу, як до магазину підкочує фургон з овочами. Починають вивантажувати. «Ось вам огірочки!» — каже експедитор і виставляє кілька лантухів з паперовою макулатурою. «А це капуста, морква, столовий буряк», — і знову вивантажує гори паперу.

Як? Скажете, дурна уява! Ну, а що ж, по-вашому, крім паперу, міг привезти в магазин колгосп «Дружба» Тернопільського району, коли там недосіяли аж шістдесят гектарів, відведених за планом під овочі?! Але в звітах показали, що ті овочі буйно ростуть. Дізнавшись про це, я, було, зібрався поїхати до голови правління М. М. Смільського та просто так, по-дружньому, як кажуть — між нами, запитати: яким чином він збирається викручуватися з подібної авантюри? Але передумав, не поїхав. Бо наперед знав, що саме скаже голова: «Викручусь якось, не хвилюйтесь. Невже я менш кмітливий, ніж мої збаразькі колеги?!»

Це він натякнув би, зокрема на голову колгоспу ім. Б. Хмельницького Збаразького району Є. Костюка та головного агронома Я. Буцера. Ті хвацькі товариші, коли їм забракло власних вирощених цукрових буряків, закупили понад двадцять тисяч центнерів у сусідньому колгоспі, здали їх на завод і цим самим збільшили виконання плану здачі по своєму господарству майже на п'ятнадцять процентів. А за перевиконання, відомо, належить премія. Одержали 3200 карбованців. Зокрема, Костюк — 548 крб. Та й Буцера не образив, виділив 409 карбованців. Приписочка, як бачимо, принесла не лише моральне задоволення.

Щоправда, коли це виявили, то премії, звичайно, довелося повернути. Ну, що ж, цього разу не вийшло.

То іншим разом вийде. Не завжди ж, на щастя, виявляють та викривають. Тим більше, обидва, дякувати долі, залишились на своїх посадах.

Можуть зауважити: це, звісно, негарні вчинки, але їх слід віднести до категорії випадкових і абсолютно нетипових. Ну, а що тоді скажете на таке: у виробничому об'єднанні «Тернопільтранссільгосптехніка» (начальник — тов. Лисий) лише на головному підприємстві, яким правує товариш Башков, лише за перший квартал цього року, лише в ста водіїв виявлено приписки в дорожніх листах. Загалом — на вісімдесят шість тисяч тонно-кілометрів. І вийшло, що за повітря, котре навіть і не перевезено, а просто переночувало в кузовах, автопідприємство одержало від своїх клієнтів понад три тисячі абсолютно реальних карбованців, а водії — близько п'ятисот карбованців додаткової заробітної, хоч і не заробленої, плати. Плюс до того, ще безпідставно списали під ці цифри одинадцять тисяч літрів бензину.

Можна лише дивуватися, як при такому розтринькуванні пального область досі ще не вляпалася в енергетичну кризу. Народні контролери, які виявили ці масові приписки, стверджують, що й на інших автопідприємствах об'єднання мають місце подібні випадки. А втім, коли така кількість водіїв навчилася так каліграфічно приписувати, то це вже скорше не випадки, а пошесть чи, висловлюючись науковіше, система. І коли за успіхи впровадження такої чітко діючої системи керівників винагороджують усього лише доганами та передостанніми попередженнями, то це, мабуть, трохи таки скупувато.

Мудра цивілізація принесла всім нам чимало розмаїтих благ. Але користуватися ними — це кожен знає — слід обережно. Бо й телевізор, коли на нього дивитися безупинно, може привести до хвороби, і чудодійні ліки у великих дозах перетворюються на отруту. Те ж саме — і з таким гарним здобутком цивілізації, як, скажімо, мило. Коли ним мають спину чи перуть сорочку, — це гігієнічно, на користь здоров'ю. А як ним зчічев'я починають милити, точніше — замилювати очі, — це дуже кепсько, просто біда. Від неї треба боронитись як тільки можна!

А як можна? Не будучи яко давній атеїст прихильником біблійського «око за око», я, однак, завжди, коли мені хтось намагається замилити очі, прагну у відповідь намилити йому шию. Засіб, хоч і не новий, але досить дієвий. Причому милити шию варто не тільки безпосередньо окозамилювачам, а їхнім керівникам, які, виявивши у себе в очах мильні бульки, звично заплющують очі і, трохи зморщившись, кажуть: нічого, не страшно, вважатимемо, що то божа роса...

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Тернопільська область.

"Патрети" і натюрморти

Коли я зустрівся з Геннадієм Борисовичем Ломовим, одразу чомусь подумалося: «З цього ще молодого й квітучого чоловіка хоч бери й портрет малюй». Але чомусь був певний: харчується він не в чернівецьких кафе і кафетеріях. От якби спробував...

А втім, я не ворог Геннадію Борисовичу — начальнику облуправління громадського харчування. Не ворог ні йому, ні його підлеглим:

— Лобанову Б. І.— директорові Першотравневого об'єднання громадського харчування м. Чернівців;

— Сапожникову Ю. А.— такому ж директорові, тільки уже Ленінського району;

— Шаповалику І. М.— директорові міського об'єднання ресторанів і кафе;

— Сазанському В. С.— директорові Садгородського комбінату громадського харчування і багатьом іншим, які до харчування у Чернівцях мають пряме відношення.

Мені особисто дуже хочеться, щоб кожний із них ніколи не знав, що таке шлунок, печінка, коліт чи, скажімо, гастрит. Щоб вони не відали, де Кисловодськ, Железноводськ, Єсентуки, Трускавець чи, приміром, «Сонячне Закарпаття». Хай вони цього не знають. Хай вони кожний зокрема живуть сто з гаком років і не шукають путівок до санаторіїв.

Але як цього добитися? Як на мій погляд, перш за все, обминати деякі чернівецькі харчевні. Принаймні, на сьогоднішній день. Більше того, я певний, що Г. Б. Ломов і його підлеглі так і роблять: окремі харчзаклади обходять десятою дорогою. Бо коли б не обходили, то там такого б не творилося.

Візьмемо, приміром, «Вареничну» по вулиці І. Франка, 1. Я вже не кажу, що там постійно брудно. Я вже не кажу, що там виделки і ложки жирніші, ніж деякі страви. Я вже не кажу, що там немає серветок (їх, до речі, окрім ресторанів, ніде в Чернівцях нема). Я вже навіть мовчу, що там часто меню значно багатше, ніж кухня і вітрина, взяті разом. Попросіть, наприклад, у «Вареничній» вареників.

— А це що перед вами? — запитає касирка.

— Так вони ж явно не свіжі,— кажете ви.— Це швидше натюрморт.

— Ну, якщо такий грамотний, то посидь почекай — зараз щось зліпимо.

— То, може, кави, чи компоту?

— Бери пиво... Пиво свіже...

Ви п'єте пиво, а на кухні тим часом ліплять. Хоча, чесно кажучи, здебільшого язиками.

Така ж картина у «Вареничній» по вулиці Т. Шевченка. Коли б ви сюди не завітали і не попросили вареників з сиром, вам скажуть, що якраз ліплять, або ось щойно-щойно закінчилися.

А загляньте у знамениту на всі Чернівці «Шашличну» по вулиці Руській. Чи тут не те ж саме?! Можете не йти й у «Пельменну» чи кафе «Леваду» біля річки Прут. Тут, як правило, ні молока, ні компотів, ні свіжих салатів, ні мінеральної води.

А ви ж хочете смачно і спокійно поїсти. Де ж це зробити? Може, навпроти готелю «Буковина» — у кафе «Старт»? Меню — убоге. Вітрина — теж. А відвідувачів — хоч греблю гати, і всі з пляшками, наповненими «пальним». Їсте і труситесь. Тільки на оті гасла застережливі дивитеся: «Спиртні напої з собою приносити і розпивати заборонено». А їх же розпивають і у «Сніжинці», і у «Затишку», і у «Літі», і у «Волзі», і в «Спортивному»... А втім, ви краще запитайте, де їх не розпивають? На це запитання буде легше відповісти.

Може, ви хочете дізнатися, де Чернівецький медвитверезник вишукує «таланти»? Скажу. У тому ж «Затишку», у тому ж «Старті», в «Чебуречній», що по вулиці Котовського, у «Пельменній» і «Вареничній» по вулиці Богдана Хмельницького. Це — основні «постачальники».

Як бачите, у Чернівцях кафе чи кафетеріїв таки чимало. І це добре. Погано тільки, що в них порядку мало. Що більшість з них перетворилися у звичайні «забігайлівки», де спиртним торгують, як водою. Бо вигідно. І свіжа копійка є, і план «в ажурі».

Звичайно, не всюди так. Є в Чернівцях і добрі заклади громадського харчування. Але їх, на жаль, значно менше. Для прикладу можу назвати «Верховину», «Українські страви», «Горизонт», «Ласунець», дитяче кафе. Тут і чисто, і затишно. Хоч і не без недоліків: то тих же серветок нема, то меню відсутнє, то книга відгуків за яким-небудь «бар'єром».

— Зате у нас у заводських їдальнях значно краще! — можуть мені сказати товариші харчовики. Згоден. Це так. Особливо там, де ті їдальні відвідують керівники і контролюють робітники. Є у Чернівцях такі їдальні. Сам бачив, сам там бував. Це і на хімзаводі, і на «Склодзеркальному», і на «Легмаші», на заводі будматеріалів № 1, і на взуттєвій фабриці...

Але чи насмілився б хтось із чернівецьких харчовиків узяти з собою директора Чернівецького ДОКу (деревообробний комбінат) товариша Гиця і поїсти у тамтешній їдальні?! Не насмілився б... Бо їдальня ще з 1969 року ре-конст-руюється! А робітники за харчами й донині по магазинах та ларках бігають.

А завітав би Г. Б. Ломов у робітничу їдальню СУ-3 «Промбуду» та заодно прихопив би з собою й начальника — товариша Акуленка. Хай би там сіли та поїли... Люди ж їдять і навіть рук не миють. Бо ніде мити і нічим витирати.

Не краща картина і в їдальні № 115 по вулиці Гагаріна. Вона обслуговує пивзавод. Умивальник тут за «барикадами» з ящиків і порожніх пляшок. У вітрині самі здебільшого цінники. Але від них, як відомо, ситим не станеш. Меню, як і книга відгуків, у буфетниці десь аж за касовим апаратом.

Чи візьміть їдальні № 13 по вул. Комарова, № 84 по вул. Гайдара. Чайних ложечок нема, чаю, до речі, теж. Тут же обраховують і недовкладають. І це в той час, коли сюди частенько заглядають товариші з управління держінспекції по якості товарів, лікарі санепідстанції.

Або візьміть... А втім, мабуть, і цього досить. Треба деякі їдальні для місцевих товаришів залишити. Хай на місці попоходять. Та без попередження. А в години пік... Та хай похарчуються... Ну, як це часто роблять приїжджі... Похарчуються тиждень, ну, два — не більше. Цікаво, чи матимуть вони такий вигляд, щоб позувати художникам чи вивішувати після цього свої «патрети» у вітринах фотоательє? А от у Геннадія Борисовича Ломова вигляд саме такий: квітучий, молодий. Одне слово, кава з молоком і з суничками... А все чому? Ніколи не харчується у тих закладах, якими керує. Бо коли б... ну, не харчувався, а хоча б частіше відвідував, певний, такого безладдя там не було б.

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

м. Чернівці.

Мал. В. ГОНЧАРОВА.

— А Клава зовсім совість втратила: бач, приперла вже на роботу в'язальну машину!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Коли Колесникова В. І. обрали головою Крупського (Кіровоградська область) сільського споживчого товариства, він тут же урочисто дав слово перебудувати роботу кооператорів. І слова свого додержав — перебудував. Тільки на свій лад. Ходові товари та матеріали з його легкої руки відтоді тримали не на полицях, а у підсобках та під прилавками. Для «своїх» людей, так би мовити. Така «перебудова» цілком влаштовувала родичів та близьких знайомих Колесникова, а от пайовиків — аж ніяк. Взяли вони та й написали про це листа Перцеві.

Голова Кіровоградського районного комітету народного контролю І. І. Фітенко повідомив редакції, що факти, вказані у листі пайовиків, при перевірці підтвердились. За зловживання службовим становищем Колесникова В. І. з посади голови ССТ звільнено.

РАЙСЬКА ІСТОРІЯ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

1. У райському саду яблуні гнулися від рясного врожаю. А складу для зберігання фруктів не було. Що робити?

2. Пішли ангели до господа-бога.
— Боженьку, поможи! Ти ж всесильний!
— Ніколи мені! Самі покрутіть мізками, може, щось і придумаєте.

3. Посмутились ангели: пропадуть яблука! Та тут шабашники підвернулися. Вдарили по руках, і пішло.

4. Р-раз — рр-аз, і склад наче з води виріс.

5. — Нате вам, ангелочки, склад, — сказали шабашники, — а за роботу заплатите нам натурою.

6. Забрали вони весь урожай яблук та й гайнули собі далі. А в порожній коморі ангели тепер потилиці чухають.

КІЛОГРАМ ПЕРСИКІВ

УСМІШКА

— Що дають? — поцікавився Василь Петрович, підійшовши до черги, голова якої впиралася в гору ящиків.

— Персики.

Василь Петрович швиденько пристроївся у хвіст.

— Ви знаєте, в мене через півгодини поїзд на Москву, — шепнув він чоловікові, що стояв попереду, — пропустіть мене, будь ласка, вперед. Може, встигну.

Чоловік розуміюче кивнув.

Потім Василь Петрович схилився до бабусі:

— Бабуню! У мене жінка хлопця народила, хотів віднести щонебудь у лікарню, а через півгодини прийом закінчується. Чи не пропустите?..

Старенька зітхнула, і Василь Петрович просунувся ще на крок.

Далі стояв молодий лейтенант, і Василю Петровичу довелося розповісти коротенько про свої ратні діла.

Наступним був молодий хлопець, який перегортав спортивну газету.

— Фізкультпривіт, — шепнув йому Василь Петрович, — пропусти, хлопчику, майстра і колишнього чемпіона.

Хлопець підозріло поглянув на анемічну поставу «майстра», але пропустив.

Дівчині, котра стояла п'ятою, Василь Петрович розповів, що поспішає на літак. Летить у Сочі на гастролі.

Нарешті, лишився останній, середнього зросту та непевного віку чоловік у пом'ятому костюмі. Ще за крок до нього Василь Петрович відчув той специфічний запах, що панує у пивних барах. Тому він засунув руки в кишені і, підступивши до чоловіка збоку, мовив:

— Послухай, кореш! Пахан звелів, щоб тебе шукали ззаду!

Той повів почервонілим оком і мовчки ступив крок назад.

— Вам чого? — спитала продавець.

— Мені б кілограм персиків.

— Не бачите хіба, що всі чекають. Персики будуть десь за годину.

Геннадій МАРТИНЕНКО.

Смішинки

ДО СВЯТ ГОТУЮТЬСЯ...

У завторга спитали:

— Чому у вас крамниці зачинені?

Завторг пояснив:

— Продавці до свят готуються...

ЗГОДОМ НАБАВЛЯТЬ...

— Ну, друже, як життя?

— Та-а-а... нічого...

— Десь працюєш?

— Та згодом переведуть...

— Багато одержуєш?

— Поки що не дуже, а згодом набавлять...

ПІВЕНЬ ПРО КУРКУ

— Яйця в інкубаторі, а вона, дурна, квокче.

ДАЛЕКИЙ ДО БЛИЗЬКОГО

— Тому ти мені й близький, що живеш від мене далеко.

ГУДЗИК ПРО ШТАНИ

— Такі солідні, а тільки на мені й тримаються.

В. КОСТЮК.

ХРОНІКА НОВИН

Нетипові стосунки

встановилися у С. Запеки з тещею: щодня вона носить його на руках.

Цей шлях починається, як правило, від кафе «Хвиля».

Благородний вчинок

У центральному універмазі громадянин С. Розуменко знайшов на підлозі гаманець. Переконавшись, що в ньому немає жодної копійки, він повідомив про свою знахідку директорові універмагу і урочисто вручив гаманець представникові адміністрації.

В інтерв'ю кореспондентові С. Розуменко сказав:

— На моєму місці так зробив би кожний.

Зразкові чоловіки

Турбота, яку проявляють чоловіки до своїх дружин, що працюють у їдальні № 4, добре відома у місті Поперечному. Щоразу перед закінченням робочого дня вони поспішають до їдальні, щоб допомогти своїм жінкам нести важкі сумки.

Черговий хронікер
О. ПАВЛУШКО.

Там тієї роботи...

Того дня у житлово-комунальному відділі заводу «Запоріжсталь», хоч і не гриміла мідь оркестру, настрій у присутніх був піднесений. Вручали ордери на нові квартири. Після скромної церемонії вручення дехто прямо звідси поїхав на вулицю Гудименка. Хотілося хоч одним оком глянути на своє майбутнє помешкання.

Через годину нетерплячі вже ходили навколо будинку № 18 і здивовано зазирали в ордери. Переконавшись, що саме це їхній будинок, вони знову підводили голови і, мов заворожені, дивилися вгору.

— Ви що, будівельників ніколи не бачили? — запитав їх чоловік у спецівці з третього поверху.

— Бачили... — загудів гурт. — Але в нас ордери на квартири... на четвертому поверсі... А його, виявляється, ще немає.

— А у нас аж на дев'ятому! — панікували жінки.

— Ну й що? — здивувався чоловік у спецівці,— я не бачу підстав для хвилювання. От якби ви мали одержати квартири на тринадцятому поверсі... Отоді б була проблема. Бо у нас будинок дев'ятиповерховий. А так... Ми будуємо швидко. Незабаром відсвяткуєте новосілля.

— І справді, чого панікувати? — заспокоївшись, погодились власники ордерів.— Два місяці можна почекати. Більше ж чекали.

Швидко збіг час. Знову прибули вони на вулицю Гудименка. Свій будинок упізнали ще здалеку.

— Готовий! — раділи новосели, прискорюючи крок.

Але за кілька метрів до будинку їх зупинив суворий окрик:

— Стій, хто йде?!

— Ми новосели... — щиросердно признались перелякані товариші, показуючи ордери.

— А я думав, «кранівники», — подобрішав сторож.

— Які кранівники?

— Та шастають тут такі. Доки будинок заселять, вони крани відкручують, ванни цуплять. А потім спекулюють. Ви ж, значить, новосели?

— Новосели...

— Ну, якщо новосели, то справи ваші невеселі,— в риму мовив сторож.— Будинок заселяти не можна.

— Як, не можна?

— Розумієте, наш комбінат будував будинок, а каналізаційний колектор до нього і насосну станцію— трест «Запоріжалюмінійбуд». От і вийшла неув'язочка. Будинок є, колектора нема. Кажуть, у травні здадуть... Доведеться трохи почекати.

Почекали новосели до травня. Нема ні колектора, ні насосної станції. Сіли вони тоді й написали до редакції листа. Мовляв, як це так, півроку минуло відтоді, як одержали ордери, а коли буде заселення, не знаємо.

Приїхали ми до Запоріжжя.

— Нашої вини тут немає,— розвів руками начальник запорізького домобудівного комбінату В. К. Живих.— Більше того, на вулиці Гудименка ми побудували вже три будинки і через отой колектор ніяк не можемо передати ключі житлово-комунальним відділам. Трест «Запоріжалюмінійбуд» підводить...

— А хто вам сказав, що ми мали здати насосну станцію і колектор у травні? — здивувався керуючий трестом «Запоріжалюмінійбуд» Є. М. Бєленький, коли ми зустрілися з ним.

— Головний інженер вашого тресту Д. Й. Резін. Не тільки сказав, а й документально підтверджував,— відповідаємо.

— Ну, тоді через місяць усе буде готово! — запевнив Є. М. Бєленький.— Там тієї роботи...

— Як же воно так вийшло? — нарешті запитали ми у заступника голови міськвиконкому І. Ф. Педаша.

— Труб для колектора не було...

— Але ж якби тільки в цьому була заковика. Окрім прокладання труб, ще не виконано багато робіт. От, наприклад, насосну станцію можна було побудувати, не чекаючи труб для колектора...

— Добре. Через півмісяця здамо в експлуатацію, — пообіцяв І. Ф. Педаш. — Там тієї роботи...

— А ми чули, через місяць.

— Хто це вам такого наговорив?

— Та керуючий трестом «Запоріжалюмінійбуд»...

— А я кажу — через півмісяця,— стояв на своєму І. Ф. Педаш.

Більше ми про колектор ні в кого не наважилися запитати. Побоювалися почути у відповідь: «Хто це вам сказав, що через півмісяця? Через тиждень!.. Там тієї роботи...»

М. ПРУДНИК.

м. Запоріжжя.

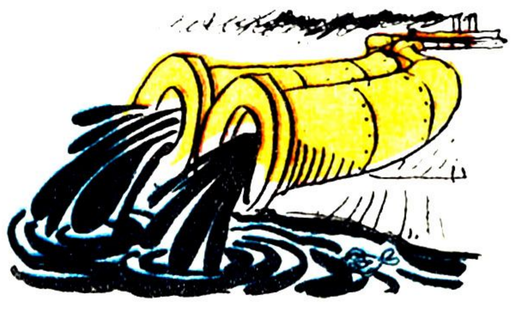

І грім гримить, і мужик не хреститься

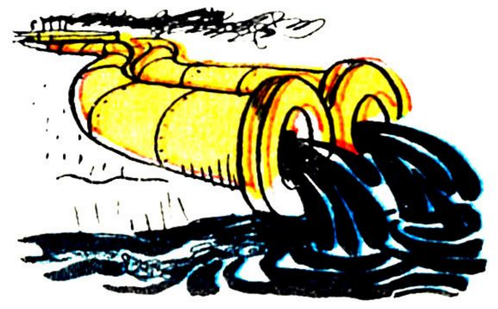

В Одеській області, на околиці Березівки, скоїлася біда. Здох кабан. Дикий. Що замануло його на місце погибелі, не знати. Чи кучеряві схили річки Тилигул. Чи потоки, що біжать із молокозаводу. Але сьорбнувши з одного з цих потоків, вепр урізав дуба.

Історія печальна і повчальна. Тепер жоден кабан до потоків з молокозаводу і близько не підходить. Люди також обминають ці місця.

У 1972 році в Березівці спорудили завод сухого молока. Як і годиться, збудували очисні споруди. Й відтоді ці споруди нічого не очищають. Рве труби. Увесь «букет» відходів молокозаводу тече по схилах берегів річки. Запаскуджує чудову зелену зону. Труїть воду.

Виявляється, проектанти не врахували однієї «дрібниці». Того, що рівень споруд на п'ять метрів вищий рівня каналізації заводу. А на колекторі керамічні труби без жодного клапана.

Сьогодні про ці неполадки знають у главку «Укрголовмолоко» і в Міністерстві м'ясної та молочної промисловості УРСР. Знають, планують, як їх позбутися, рішають, думають. А брудні потоки течуть. І труять усе навколо...

На березі річки Мурашки, що впадає у Тетерів, кабан ще не здох. Були випадки, що в самій Мурашці здихала риба. І на її берегах почали сохнути дерева. Бо на березі, за кілька метрів від русла, Пісківський склозавод розмістив ємкості з мазутом. А та «посуда» виявилася далеко не бездоганною. Почала текти. І над берегом Мурашки нависла така калюжа мазуту, що умістила б стадо слонів. Відгороджує цю калюжу від русла такий благенький-благенький насип. Хлюпни бозя ряснішого дощику, і чорти понесуть увесь мазут у річку. Річка Мурашка — в річку Тетерів. А Тетерів — у піонерські табори і зони відпочинку дорослого люду.

Або, не приведи боже, кине хтось сірника. То завариться таке пекло!.. Проковтне кілька житлових будинків, які ще під час будівництва отого «мазутарія» мали бути знесені. Зупинить разом із пісківським ще три заводи, що «кормляться» його мазутом і ще бозна-чого накоїть.

Тарутинський сирзавод, що на Одещині, своїми відходами постійно отруює навколишнє середовище. Очисні споруди треба реконструювати.

Давно вже готова проектна документація на реконструкцію споруд. Але ніхто їх не реконструює.

Ситуації, як пишуть критики, з песимістичними кінцівками. А оптиміст підписують навскіс «входящі» та «ісходящі» і потішають один одного: «Вишукуємо ресурси. Думаємо...»

Процес думання, звісно, корисний. Якщо він своєчасний.

А ось у Головному управлінні молочної промисловості і в Міністерстві м'ясної та молочної промисловості УРСР не подумали своєчасно. Коли березівський завод будувався. А тепер ламають собі голови: з кого питати? З одеського філіалу інституту «Укрдіпром'ясомолпром» взагалі? Чи з автора проекту Васеніної та головного інженера проекту Черняхівської? З тих одинадцяти директорів та десяти головних інженерів заводу, що помінялися за шість років, не спитаєш.

Начальник виробничого об'єднання «Укрскло» Міністерства промисловості будівельних матеріалів УРСР О. Г. Гурков прибув свого часу на пісківський завод не в справі мазутної калюжі. Олексій Григорович приїхав переводити підприємство з виробництва молочних пляшок на коньячні. І цілком резонно заявив, що не може щоразу дивитися на мазут. Але склалося враження, що він того мазуту ніколи не бачив. Бо коли ми стали над тим «царством» нехлюйства, Олексій Григорович важко зітхнув і сказав: «Да. Що тут скажеш. Тут нічого хорошого не скажеш...» Про те, як він думає допомогти заводу ліквідувати отой «мазутарій», не сказав ні тоді, ні після того.

Заступник міністра м'ясної і молочної промисловості УРСР О. І. Воронцов з приводу Тарутинського сирзаводу та Березівського молокозаводу висловився конкретно:

— Цього питання з порядку денного ми не знімаємо. Уточнюємо документацію. Хочемо в цьому році закінчити. Щоб у наступному вже щось думати...

Воно, звичайно, можна було б думати і трохи раніше. Але, як висловився Олександр Іванович, «об'єктів багато, а толку мало».

Тепер на ліквідацію отих наслідків запізнілого думання, на реконструкції потрібні сотні тисяч карбованців. І ці гроші не просто взяти з однієї кишені і перекласти в іншу. Перш ніж замовник їх «виб'є» у своєму міністерстві, перш ніж вони перекочують з рахунку замовника на рахунок підрядчика, супроводжуючи всі реконструкційні роботи, мине щонайменше два-три роки. А «колеса» виробничих об'єктів крутяться. Неочищена каламуть робить свою чорну справу.

Погано себе почуває природа в сусідстві з такими господарями.

Кажуть у народі, що поки грім не вдарить, то мужик не перехреститься. Як бачимо, грім уже вдарив. І не в одному місці. І не раз. Але «мужики» чомусь не дуже спішать хреститися. Чи не тому, бува, що вони адаптувалися до отакої обстановки?

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

Одеська та Київська області.

ВІНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ

Мал. Ю. КОСОВУКІНА

Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

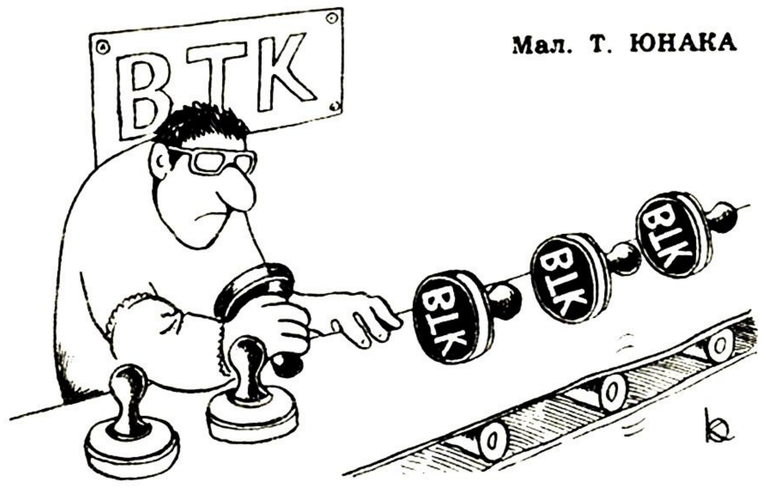

Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Без слів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

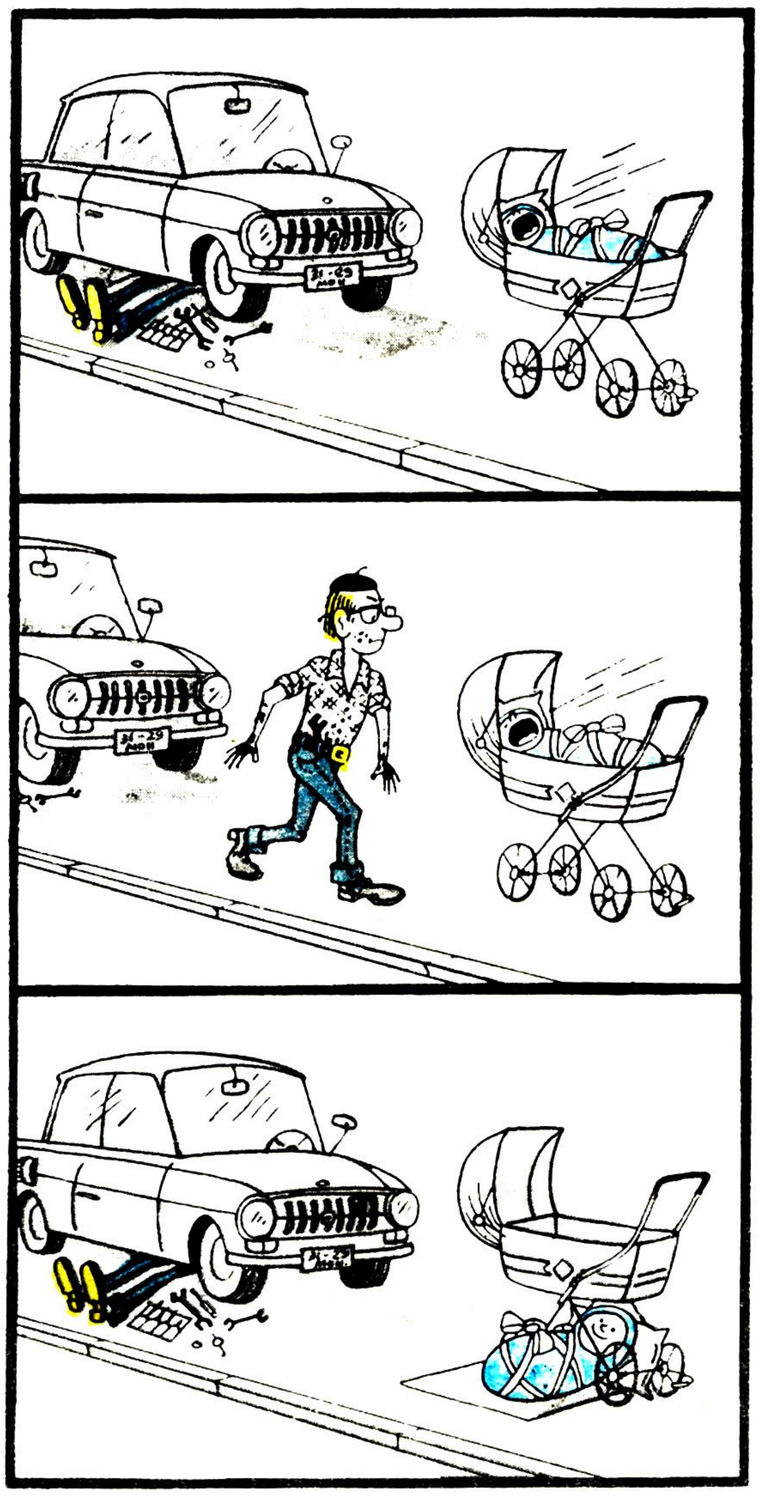

У родині автолюбителя.

Мал. А. БОРДУНІСА

Без слів.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Ти кажеш, що це столичний квартет? А мені здається, що це квартет печерний.

Народні умільці

ЛЕЛЕКА

— Синку, — каже мама. — Лелека приніс тобі сестричку. Хочеш її побачити?

— Сестричку? Ні, я хочу побачити лелеку в грудні...

Надіслав І. ВОДАК.
смт. Воловець
Закарпатської області.

ПОДАРУНОК

Сперечаються конторські працівники, що подарувати своєму начальникові на день народження.

— Може, гарну книжку? — пропонує хтось.

— Та в нього вже одна є...

Надіслав М. НОВОСАД.
с. Любарці
Бориспільського району
Київської області.

ЗУХВАЛЬСТВО

Суддя: Це ж нечуване зухвальство! Спочатку вкрали дорогу шубу, а потім і гроші.

Обвинувачений: Не міг же я в дорогій шубі ходити без грошей.

Надіслав Т. ГОРБЕНКО.
м. Київ.

ВЕЛИКИЙ ВИБІР

Замовник каже кравцеві, передаючи замовлення:

— Зробіть, будь ласка, ліву штанину коротшою за праву, бо в мене нога...

— А скаржитись не будете?

— Ні, не буду.

— Тоді прошу за мною. У нас великий вибір таких штанів. Хоч один замовник порядний трапився.

Надіслав З. ШТУРНАК.
м. Львів.

ПЕРЕДБАЧЕННЯ

— Петро сказав, що коли я не вийду за нього заміж, він збожеволіє.

— Дурниці! Вчора він попросив руки в мене.

— А я що казала?!

Надіслав О. КОЙФМАН.
м. Долина
Івано-Франківської області.

ЗІЗНАННЯ

Буфетниця до буфетниці:

— Знаєш, Галю, я, мабуть, уже постаріла.

— Чому так думаєш?

— Та чоловіки почали вже переві рять здачу, яку я їм даю.

Надіслав В. ДІДИК.
м. Броди
Львівської області.

ПОСПІШИВ...

ГУМОРЕСКА

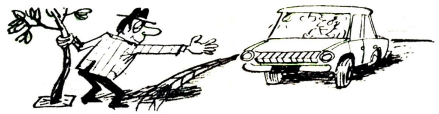

Чопик сів у таксі і поринув у спогади: «Ну й вечорок... Добряче посиділи. Нарешті дізнався, хто мене справді поважає... Василь — це точно... Сергій хотів поцілувати. Значить, любить. А Микола... Стоп! А що це стрекоче? А-а-а... Лічильник. Матінко! А гроші у мене є?».

Чопик панічно схопився за кишеню: «Що це — м'яке? Зрозумів: тістечко. Мишкові. І двісті грамів цукерок. Залізний закон: сам веселись — і дитини не забувай... А де ж гроші?..».

Він понишпорив по кишенях — 60 копійок. А на лічильнику вже 80...

«Що робити? — жахнувся Чопик.— Жінка — умри — не дасть. Ну, халепа!.. Водій в міліцію потягне... На роботу повідомлять... Скандал!.. Але є вихід!..» — раптом осяяло його.

— Нудна у вас робота, — солоденьким голосом звернувся Чопик до водія. — Мабуть, цілу ніч без сну по місту гасати доведеться. Важко?

— Нічого, звик,— відповів водій.

— Певно, до ладу й повечеряти ніколи?

— Усяк буває...

— Дозвольте вас тістечком почастувати, — привітно запропонував Чопик і витяг згорточок.

— Це зайве, — відповів водій.

— Візьміть, прошу вас...

— Мабуть, дітлахам везете, а мені з доброти віддати хочете, — посміхнувся водій.

— Які дітлахи? Нема у мене нікого... Зрадливість долі... Досі парубкую, хоч уже сорок стукнуло...

— Ну, спасибі, — промовив водій і, взявши тістечко, обережно почав їсти.

А на лічильнику — вже карбованець. Чопик плюсує: 60 та 22 це 82 копійки. «Слава богу, більше половини дороги проїхали, — може, дотягну на цукерках...».

— А у вас є діти? — запитав він.

— У мене дочка...

— Це добре. Квіточка!.. Білявенька?

— Білявенька, — засміявся водій. — Бачу, гарна ви людина. Знаєте, таких і возити приємно... Випили, значить, трохи? Але коли зважити на причину... Погано одному?

— Ой, як погано! — скривився Чопик.

...На лічильнику — карбованець і 20 копійок.

— Візьміть, молодий татуню, вже й цукерки вашій Снігуроньці. Скажете — у старого зайця відняли,— дітям це люблять. Від душі пропоную...

Водій хитнув головою:

— Бачу марне сперечатись — характер у вас наполегливий.

«Ну, хлюст! Взяв... — розхвилювався Чопик. — Цей шкуру здере!.. Рвач! — зразу видно».

Звернули на Чопикову вулицю. У нього похолонуло серце: «Зараз почнеться... Добре, коли тільки по фізіономії дасть... А що, як гвалт здійме, в міліцію повезе?..

Під'їхали. На лічильнику — карбованець п'ятдесят копійок.

Лізе Чопик до кишені, а самого пересмикує. Простяга руку з грошима в кулаці:

— Візьміть плату.

Водій посміхнувся й каже:

— Товаришу, грошей з вас я не візьму...

— Як це так?! — спалахнув Чопик.

— Вибачте, але в цьому напрямку я їду на виклик. Окрім того, душевна ви людина. Настрій мені підняли. Не ображайтесь... Це заради симпатії... До побачення!

...Таксі зникло за рогом вулиці, а Чопик все стояв, немов статуя, і скрушно думав:

— Пропали тістечко і цукерки. Ех, поспішив!..

Микола ПРИБЕЖЕНКО.
м. Жданов.

ЕКОНОМНО І ПРОСТОРО

ГУМОРЕСКА

— Дорогувато, — сказав діловитий голова колгоспу молодому проектанту, розділяючись його дипломний проект складу мінеральних добрив. — Дорогувато. Ми ж не збираємось тут золоті скарби зберігати. Ти того... перероби. Все зайве викинь, щоб просторо було і економно.

Через тиждень молодий проектант приніс на суд голови новий проект. Голова знову покрутив креслення, посовав туди-сюди логарифмічною лінійкою і, зітхаючи, глибокодумно прорік:

— Дорогувато. Ти таке проектуєш, наче ми збираємось тут хліб зберігати. Адже не хліб — мінеральні добрива. Перероби ще раз. Викинь усе, що можна, щоб просторо було і економно.

— Не буду переробляти! Я, мабуть, просто нездара, — розсердився молодий проектант.

— Не гарячкуй,— поклав йому на плече дружню руку голова. — Ти — спробуй.

Ще за тиждень на стіл голови знову ліг перероблений проект. Голова довго видивляв ватман, а потім спантеличено запитав:

— А що це синє?

— Небо, — випалив архітектор.

— Ага, — промимрив голова. — Нічого... А що це таке зелене?

— Лісосмуга.

Зачувши це, голова цікаво втупився в проектанта. Потім підвівся і обхопив його обома руками:

— Та ти ж талант! Це ж те, що нам потрібно! Економно і просторо!

Василь ОДАРУШЕНКО.
с. Сенча Полтавської області.

ГІТАРА ДЛЯ ДЮМА

ГУМОРЕСКА

О десятій подзвонив син.

— Татку... Я забув, що таке рівні дро-оби-и... — запхикав у трубку.

— Стривай, стривай, Віталику, рівні дроби, це... — досить бадьоро почав Сергій Вікторович, — знечить, той... Головне — не падати духом. Рівні дроби це ті, які... е-е-е-е... рівні.

Син із лукавинкою в голосі швидко запитав:

— А як же взнати?

— Ось що, Віталику, я зараз дуже зайнятий. А через годинку я тобі подзвоню... Ну, не вередуй, не вередуй, у мене нарада...

Поклавши трубку, Сергій Вікторович нервово заходив по кабінету.

— Рівні дроби... рівні дроби. Чорт зна чому вони рівні. Все з голови вилетіло. Та й коли вже я ходив у той третій клас!

Напружившп пам'ять, Сергій Вікторович пригадав, що дроби — це такі, що пишеться через риску... Ага, одна цифра над рискою, друга під нею. Але коли вони бувають рівними? Понавигадують, а ти ламай голову!

«Хіба у кого запитати? — спинився посеред кабінету. — Головбух, напевне, все знає, тільки ж... язиката баба. Через три хвилини все управління буде поінформоване, що начальник не петрає в математиці для третього класу...»

Подумавши, Сергій Вікторович зняв трубку.

— Алло, Васецький? Привіт, Плавун турбує. Слухай, Сашко, виручи. Що таке рівні дроби?

Трубка якусь мить помовчала, а тоді глибокодумно мовила:

— Це, мабуть, щось з математикою пов'язане?

— Вгадав. Виручай, горю...

— Слухай, Сергію, — Васецький стомлено зітхнув. — Ти знаєш, яка знеменитість до нас приїхала? Я вже третій день б'юся і ніяк не можу вирвати два квитки у філармонію. А ти — дроби...

— У мене є знайомий музикант,— поспішно мовив Сергій Вікторович.— Якщо ти, то я...

— Єсть! — ожив Васецький. — Ти мені два квитки, а я тобі — дроби. І рівні і... найрівніші. У мене є друг, кандидат фізико-математичних наук. Світило!

— Та ти що? Рівні дроби — це в програмі третього класу.

— Тим більша гарантія, що кандидат знає.

Сергій Вікторович спішно подзвонив музикантові.

— Два квитки на концерт знаменитості? — музикант вельми мелодійно свиснув. — Це, дорогий мій, труднііше, аніж передплатити, приміром, Дюма. Ну, от ти зможеш допомогти дістати Дюма?

Сергій Вікторович згадав, що у нього є знайома у магазині передплатних видань.

— Дюма, Дюма!..— почувся сердитий голос. — Всім потрібен Дюма, а я ось уже півроку не можу дістати якоїсь там тонни цементу. Дача недобудована...

Сергій Вікторович набрав номер знайомого начальника будуправління.

— Алло, Олександре Федоровичу? Привіт. Плавун. Значить, так, у темпі. Часу в обріз. Я тобі цемент, а ти мені Дюма... Що? Тьху, переплутав. Значить, так, у темпі. Ти мені тонну цементу, а я тобі Дюма. Себто, не тобі, а музикантові. А що він мені? Здається, дроби...

— Цемент можна, — бадьоро озвалася трубка. — Але ти мені скажи, де я можу купити своєму синові гітару?

Сергій Вікторович кинув трубку і знову схопив її.

— Алло?! Сенченка мені. А-а, це ви, Мефодію Сидоровичу? Значить, так, у темпі. Часу в обріз. Мені потрібен цемент... Тобто, гітара, цемент потрібен музиканту...

— Гіта-ара, гіта-ара-а... — проспівала трубка. — Можна спробувати. Але — нелегко. Ти краще скажи, як мені придбати два квитки у філармонію...

— Які квитки? — розгубився Сергій Вікторович.— Може, вам дроби? Які дроби?.. Ну, ті, що рівні... Комусь пообіцяв дроби, а тепер не пригадаю... А квитки, здається, Васецькому... А кому ж тоді гітара і цемент? Що? Вам квитки? Н-нічого не розумію.

Сергій Вікторович знеможено впав у крісло.

— Ну й деньочок! Запа-арився!..

Задзвонив телефон.

— Татку...— у трубці почувся радісний голос сина. — Ага, я вже згадав, що таке рівні дроби. Це ті дроби, які діляться...

Валентин ЧЕМЕРИС.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

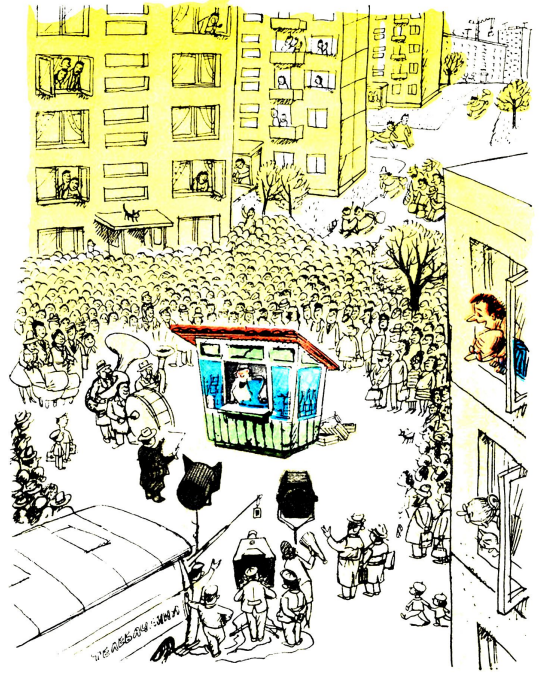

— Сьогодні в нашому мікрорайоні свято: відкриття торговельного центру.

Василь КРАВЧУК

НА ПОЛЮВАННІ

— Чом ти, Іване, блідий, мов стіна?
— Тільки-но дикого вбив кабана.
— Мабуть, тебе він лець-ледь
не підсік?
— Ет... від господаря ледве я втік.

З ПОГЛЯДУ МУХИ

На квітку сіла:
— Ні. Не те.
От тільки й того, що цвіте.
А так нема у ній путті! —
І подалася на сміття.

ДЕ, ЩО, КОЛИ НЕ ВІДБУЛОСЯ...

...УРОЧИСТЕ ВРУЧЕННЯ ПРЕМІЙ за виконання плану продавцям магазину м. Балти на Одещині, оскільки працівники магазину плану не виконали. Бо вагон з меблями, який відправив їм для продажу Одеський меблевий комбінат, прибув до них, дякуючи стараннням залізничників, на півтора місяця пізніше строку.

...ВІДКРИТТЯ МАГАЗИНУ в селі Острогорськ Врадіївського району на Миколаївщині. Магазин в Острогорську будується вже четвертий рік. Та окрім стін, зарослих бур'яном, діло далі не йде.

...ЩИРА РОЗМОВА представника Шевченківської спеціалізованої майстерні харківського об'єднання «Сільгосптехніка» з трактористами колгоспу імені Дмитрова Пирятинського району Полтавської області. Бо майстерня відремонтувала колгоспний трактор так погано [вірніше, взявши чималі гроші, просто повернула двигун невідремонтований], що тепер не наважується прислати свого представника, як цього вимагають трактористи.

...КОНЦЕРТ БАЯНІСТІВ, які щойно придбали дванадцять інструментів «Октава-2» виробництва Горлівської фабрики баянів. Оскільки міхи тих баянів мають чималі щілини, вони видають звуки, котрі музичними аж ніяк не назвеш.

Рассел БЕЙКЕР

ЦЕЙ ДЕФЕКТИВНИЙ ДОЛАР

Американські газети не перестають стверджувати, що долар дуже слабкий. Але це — вигадки. Справа в тім, що долар зовсім безсилий. Цими днями послав я його в магазин купити півфунта сиру. Але долара з ганьбою витурили за двері, заявивши, що він украй знехабів і надто багато забагає.

Я сподівався, що ходіння долара по продуктових магазинах із їхніми теперішніми цінами зробить його поміркованішим. А вийшло так, що він упав у глибочезну депресію, і навіть мій домашній лікар не міг вилікувати цієї недуги, бо звик мати справу одразу принаймні з 35 доларами, але на той час у мене такої суми не було.

А склалося так тому, що один із моїх синів попросив позичити йому 470 доларів. Це, до речі, якнайкраще свідчить, який сьогодні авторитет у долара: раніше діти, виклянчуючи гроші, просили 25 центів, а тепер вимагають 470 доларів! Правда, у цім є і позитивний момент: якщо батьки захочуть стрільнути долар із дитячої копилки, їм не треба обіцяти своєму чаду повести його в суботу до парку з атракціонами.

Я позичив синкові 470 доларів. Це страшенно розхвилювало і занепокоїло нашого діда.

— Ти думаєш, що так твої діти узнають ціну грошам?! — вигукнув він.

Щоб заспокоїти старого, я поклав йому на лоб холодний компрес, дав лаврової заварки. І уже було вклав у ліжко, коли раптом у наш дім вломилися якісь люди.

А втім, слово «вломилися» тут звучить занадто сильно: вони грюкали в двері, а потім заповзялися виголошувати довгі тиради з безлічю складнопідрядних речень.

Це були податкові інспектори. Звичайно, вони не такі-то вже й погані люди, якими їх звикли вважати: не можна ж людей винити за те, що вони займаються такою неприємною справою.

Дід усе своє життя прожив під девізом: «Цент долар береже». Для нього долар був непохитним ідеалом, що він і поспішив повідомити податковим інспекторам. Вони поставилися до старого зі співчуттям і навіть не обклали його податком, зважившись на те, що люди з такими переконаннями зустрічаються тепер настільки рідко, що стали справжньою реліквією. Правда, перед тим як піти, вони попередили мене, що якщо я помру раніше за діда, то, як пити дати, виникне маса проблем податкового характеру при передачі цієї живої реліквії спадкоємцям. (У США спадок обкладається спеціальним податком. — Ред.).

Податкові проблеми!! Та це — просто тьху! У мене був чітко розроблений план щодо діда. Хранителі музеїв трьох континентів уже давно вели поміж собою жорстоку боротьбу за право виставити його для огляду. Цей експонат безумовно прикрасив би більше відвідувачів, ніж горезвісний археоптерикс. Але для цього мені треба було зберігати переконання діда в первозданній чистоті. Саме тому я протягом довгих років робив усе, щоб він і зеленої уяви не мав про ціни на взуття. Кожного разу, коли я, ладнаючись купити пару нових туфель, перераховував гроші, він осудливо зиркав на мене.

— Збираєшся завести новий автомобіль? — питав він.

— Ага, — брехав я.

— Але ж ти тільки-но минулого року придбав машину.

— Тепер вони ламаються швидше, ніж колись було.

— Що правда, то правда, — скрушно зітхав дід. — Ге-е, тепер матеріали не ті, що раніше!

У мої плани, звісна річ, не входило продати старого. Я не дурний. Взяти за безцінну реліквію нехай і товсту пачку доларів, яких витурюють із магазинів? Ні, це — не для мене. Я планував обміняти діда на маєток у швейцарській Рів'єрі, якому була б не страшна будь-яка інфляція.

Але якось, коли мене не було вдома, синок почав канючити у діда гроші на кіно і поламав усі мої грандіозні плани. Дід дав йому десять центів. У роки його юності ці єї суми вистачало, щоб подивитися два художні фільми з мультиплікацією, купити пару книжок і од пуза наїстися солодощів.

— Не жартуй зі мною так жорстоко, діду! — заблагав син. — Мені потрібно 4,5 долара на кіно, 35 центів на льодяник і 50 центів на пакетик кукурудзяних пластівців.

Так дід дізнався про теперішні ціни.

Моїм мріям про віллу в Швейцарії настав кінець. Зрозуміло, син потім довго ревів після доброї хльости. Сльози з його щік я витирав доларовими купюрами.

«Інтернешнл геральд трібюн», Париж.

У США створено дуже сприятливе середовище для процвітання злочинних ідей нацизму. А як відомо, нацистські ідеї 70-х років по суті нічим не відрізняються від ідей біснуватого Гітлера. (З газет).

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Щедре угноєння для отруйних поганок.

ІСМІХ І ГРІХ

НАДІЙНИЙ ПРЕДСТАВНИК

Студенти Ульмського університету в ФРН виразили свій протест проти антидемократичного кроку властей — скасування загальних студентських комітетів — у той спосіб, що призначили своїм представником у сенаті, вищому органі учбових закладів, Віллі Вакера. Віллі не боїться, що його виключать з університету за неблагонадійність, бо Віллі Вакер — це собака, звичайнісінька бездомна задрипана дворняга, що постійно вештається коло студентської їдальні.

ВИМОГЛИВА НАРЕЧЕНА

Шлюбне оголошення в одній лісонській газеті (Франція): «Шукаю чоловіка, який нічого не тямить у футболі, не відвідує матчів, не стежить за ними по телевізору і обіцяє ніколи не розмовляти зі мною про футбол. Я розлучилася з одним уболівальником, бо мені футбол набрид уже до смертів.

ПОЛЮВАННЯ — СПОРТ УМІЛИХ!

Під час одного полювання у Нижній Австрії, поблизу Кремса, двісті мисливців обложили стадо з тридцяти дикіх свиней. Було зроблено кілька сот пострілів, але жоден із них не влучив у ціль. Після полювання одни із мисливців підсумував: «Ми маємо всі підстави вважати це полювання вдалим. Бо ніхто з нас не був підстрелений».

ДОРОГА ДИТИНА

У штаті Айдахо (США) в одного молодого подружжя народилася дитина. Сталася ця приємна подія на два місяці раніше, ніж мало бути. Недоношену дитину довелося разом із матір'ю помістити на деякий час у лікарню. Коли все було уже позаду, молодим батьком надійшов рахунок за медичну допомогу, догляд за немовлям і утримання в лікарні — разом 34.148 доларів. Якщо батько й мати новонародженого будуть віддавати на сплату боргу половину свого заробітку «чистими», то за десять років розрахуються. Щоправда, за однієї умови: якщо не опиняться серед безробітних.

На фоні прогресу

Афоризм: «Чисто не тому, що прибирають, а тому, що не смітять» — справедливий тільки наполовину. Усякий мотлох, який так чи інакше збирається у вашій квартирі, треба прибирати й виносити.

Куди? Ясно куди — на сміттєзбірник. Це відомо кожному городянину.

А подальша доля сміття городянина вже мало хвилює. На те існують відповідні служби та організації. Є вони і у місті Харкові. Це обласне та міське управління комунального господарства, які й опікуються, у міру сил своїх, чистотою міста. Себто, вивозять за його межі всіма підпорядкованими їм технічними засобами всякий мотлох на звалище.

Але захаращувати отим мотлохом — хай і спеціально для цього відведену, але ж погодьтеся, не гумову! — територію протягом багатьох літ — це теж не зовсім по-господарському. Тим-то й зібралися якось харківські комунальники на представницьку раду, щоб розв'язати, нарешті, проблему сміття у відповідності з найновішими досягненнями науково-технічного прогресу.

— Дискутувати нема про що,— сказали вони. — Сьогодні ми не маємо права брати на озброєння дідівські методи.

Так на світ божий з'явилося рішення про спорудження на околиці Харкова заводу під дещо прозаїчною назвою — сміттєпереробний.

Провідні спеціалісти інституту «Укрдіпрокомунбуд» досить оперативно склали проект і підготували необхідну документацію. За попередніми даними і підрахунками, кошторисна вартість заводу дорівнювала майже чотирьом з половиною мільйонам карбованців.

— От і чудово,— побачивши теки з кресленнями та розрахунками, зраділи працівники облкомунгоспу.— Тепер необхідно терміново створити дирекцію будівництва заводу. І, само собою,— фонд зарплати.

Після цього проблема почала вимальовуватись досить чітко і виразно. Окремі її деталі настільки вирізьблювались, що, здавалось, ось-ось її буде остаточно розв'язано. Вона повільно, але впевнено обростала різноманітними вхідними та вихідними папірцями.

Після коротких роздумів і коротких дискусій було визначено і генерального підрядчика. Жереб упав на трест «Промбуд-2».

Там миттєво зорієнтувались, і безпосереднім виконавцем стало будівельно-монтажне управління «Машбуд-1».

Коли всіх формальностей було дотримано, а замовник з підрядчиком вдарили по руках, могутня будівельна техніка посунула на південну околицю Харкова до селища Безлюдівки.

— Тепер справа піде, — втомлено зробили висновок в облкомунгоспі.

А щоб не втрачати дарма дорогоцінного часу, почали замовляти обладнання для майбутнього заводу. В усі кінці Союзу полетіли депеші.

Постачальники з задоволенням відгукнулися на заклик харківських комунальників. Волгоградський цементний завод у 1971 році відвантажив біотермічний барабан, а згодом і ще один. Разом вони коштували 340.893 карбованці. З Миколаєва прибуло вісім конвеєрів на суму 38.236 карбованців і т. д., і т. п.

Минали місяці, роки. Працівники облкомунгоспу на чолі зі своїм начальником т. Ведерниковим вже бачили півторамільйонне місто чисто прибраним і охайним. Тонни побутового сміття у їхній уяві перетворювались на компости, які з радістю розбирали колгоспи і радгоспи, що розташувалися навкруги. Та рожеві мрії комунальників несподівано увірвав сам директор будівництва Ф. Мінін.

— Гроші скінчились,— коротко кинув він. Ця інформація була стрінута з подивом.

— Як це — скінчились? Невже всі оті чотири з гаком мільйони вже освоїли?

— Чесно кажучи, до мільйонів ще не добрались,— сором'язливо зізнався директор.— Я маю на увазі, що освоїли лише ті тисячі, які було виділено на утримання дирекції будівництва. Що ж стосується будівельно-монтажних робіт, то...

— Чим же ви стільки років займалися? — не витримав т. Ведерников.

На це питання т. Мініну було відповісти важко, і він досить виразно кивнув на будівельників.

Тим не було на кого кивати, і вони покірливо визнали, що з 1971 по 1976 роки освоїли заледве 500 тисяч карбованців з куценьким копійчаним хвостиком.

— Кошмар! — жахнулися в облкомунгоспі. — З такими темпами можна з глузду з'їхати!

Оскільки така перспектива нікому не посміхалася, а фонд зарплати вже вичерпався, то дирекцію будівництва довелося розформувати, а нагляд за ним доручити автотранспортній конторі «Харкомунтранс».

Подібний маневр аж ніяк не засмутив будівельників. Не відбився він ні на їхньому настрої, ні на подальшій роботі на об'єкті. Керуючий трестом «Промбуд-2» т. Пілігримм розглядав проблему комунальників в іншому ракурсі: які плюси вона дасть тресту? Переконавшись, що аж ніяких, він махнув на неї рукою. У нас, мовляв, об'єктів і без сміттєпереробного заводу доволі. Планову цифру зробимо якось і без їхніх копійок.

— Завод намічалося пустити у дію ще у 1973 році,— розводить руками заступник начальника Харківського обласного управління комунального господарства т. Безпалий.— Але ці будівельники за сім років освоїли лише 22 відсотки капіталовкладень. Нашої провини у тому немає. Все вони...

— Казати можна що завгодно, — посміхається у відповідь начальник будівельно-монтажного управління «Машбуд-1» т. Шелудько.— А будова замовником не підготовлена. Те, що є гроші,— далеко не все. У повному обсязі немає технічної документації.

— Ми все вам дали,— обурюються замовники.— Будь-яку вашу примху вдовольняємо. А ви кирпу гнете.

І сиплються потоком цифри, номери вихідних запитів і листів-претензій. Контрдоказами йдуть плани, графіки, відсотки. Правда, будівельники не дуже полюбляють цифри. Бо вони малюють картину не на їхню користь. Скажімо, за минулий рік із запланованих 300 тисяч карбованців капіталовкладень було освоєно тільки півтори тисячі...

Ці цифри вони намагаються не вельми часто згадувати. Зате і вони, і комунальники з дивовижною енергією згадують зустрічі на різноманітних рівнях. Пригадують де, кому і що вели. Коли, хто і на що вказував. Словесна ріка ось вже вісім років вирує і піниться.

Зате яка тиша на будівництві! Куди не глянеш — всюди обладнання, обладнання, обладнання.

На півмільйона карбованців обладнання іржавіє просто неба і в благенькому сховищі.

Розукомплектуються і приходять у непридатність дорогі механізми і автомати.

У невідомому напрямку зникають (об'єкт вже чимало років не охороняється) електродвигуни, світильники, вентилі, прокладки тощо.

Дискусія навколо проблеми триває. А машини автотранспортної контори «Харкомунтранс», як і десять, і двадцять років тому, вивозять сміття на звалища. Відвойовуються потихеньку заміські землі, у тому числі й орні. Вбиваються чергові кілочки з табличкою, на якій каліграфічним почерком виведено: «Звалище №...».

На тому й квит! Так би мовити, на фоні науково-технічного прогресу.

І. ЛАГОЗА.

м. Харків.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ДВІ ЩУКИ

Казка

В одному ставку владарювали дві величезні щуки. Жили вони мирно між собою. Одна була господинею в одній половині ставка, друга — в іншій. І не мала ні життя, ані спокою від зубатих уся риб'яча дрібнота. Просто жах та й годі.

Й ось одного разу, коли терпіти таке життя рибам було вже не під силу, вони, добре порадившись, вирішили позбавитися жорстоких хижаків.

Тремтячи так, аж рябіло довкола, підпливла зграйкою малеча до однієї з щук і пролепетала:

— Шановна Щуко! Будьте ласкаві, не подумайте нічого злого. Ми не самі до вас, це нас послала ваша подруга...

— Ну, і що вона хоче? — бундючно буркнула розбійниця, якій, проте, дуже сподобалася така повага до неї.

— Та вона посміла сказати: «Набридло мені тільки в одній половині озера панувати. Я тут, — каже, — найбільша та найдужча й хочу бути повновладною господинею. Тож передайте їй, тобто вам, хай узавтра обов'язково припливе до мене мірятися силою. Але щоб і не подумала ховатись. Я її, боягузку, скрізь знайду»...

Як почула це нерозумна рибеха та як розізлиться:

— Хто? Це я менша та слабша від неї?! Це я боягузка?! Яка нахаба! Ну, нехай тепер начувається! Я їй покажу, де раки зимують! Та я їй пащу порву! Зараз же мені рушайте до тієї нікчемної самозванки й передайте, щоб негайно ж пливла на середину озера.

А малечі тільки того й треба було. Миттю прибули до другої розбійниці й розповіли про те, що й першій наговорили, та ще й додали її погрози.

Як не розходиться тут од люті друга щука — мало не сказилася, та й мерщій на домовлене місце.

А там на неї вже чекала колишня приятелька. Не промовивши й півслова, як кинуться хижачки одна на одну та й ну колошкати та рвати одна одну гострими, наче голки, зубами.

Довго так вони билися, доки не випливли на поверхню догори черевами.

Ох і зраділи ж тоді всі рибки! Ох і розвеселилися! Та й давай святкувати перемогу над страшними ворогами.

Правду кажуть: дурна сила проти розуму нічого не варта.

Георгій ХИМИЧ.

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

Влітку — в дощ і в суховій,
На спекоті, в росах
Стійко модник лісовий
Сіру шубку носить!
А коли іде зима,
Шубку він міняє:
Сіру похапки знімає,
Білу — одягає!

(Заєць).

Євгенія КАРАМІНА,
Микола РОЗУМНИЙ.

* * *

А сьогодні вранці-рано
Дуже півень наш горланив.
— Йдіть, біленькі і рябенькі,
Йдіть, великі і маленькі,
Хтось крупи для нас насипав —
Наче з сита! Наче з сита!
У саду — мов на току!..
Ку-ку-ріку! Ріку-ку!
Бігли кури, аж летіли —
Певно, їсти захотіли.
А прибігли — мокрий сад...
То, напевно, випав...

(Град).

Л. КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

ПРАЛЯ

Я дістала ночви, мило —
І мерщій взялась за діло.
Плаття, хусточки і льолі
Виперу для ляльки Олі.
В чисте Олечку вдягаю —
І тоді лиш помічаю,
Що у ночви, там, де прала,
Я ж води не наливала!

Любов ЛИТВИНЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. В. ГОРБАЧОВА

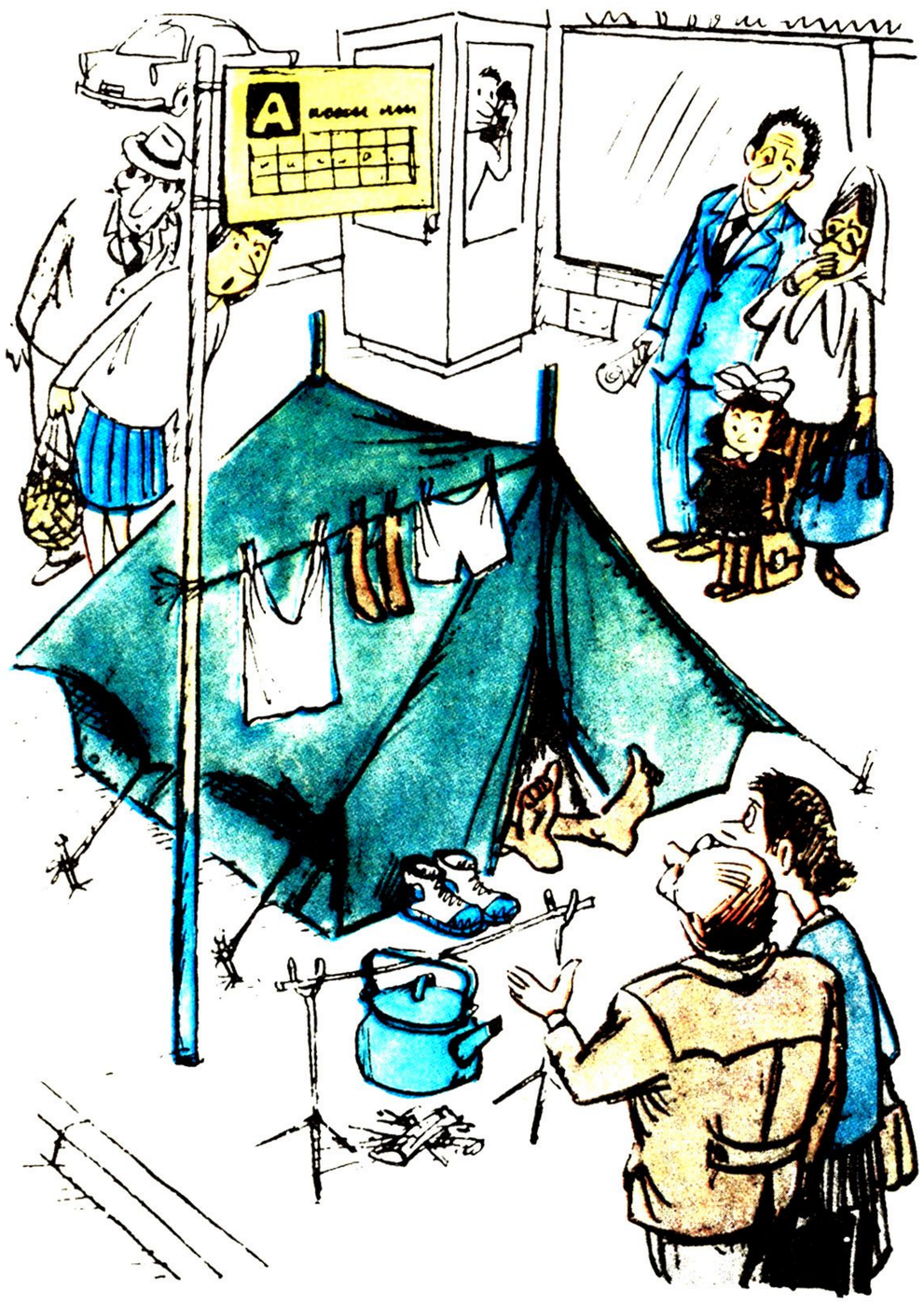

— Бідолаха! Видно, так і не дочекався транспорту, щоб вибратися на лоно природи.

ШЛЯХ ДО ЗНАНЬ

УСМІШКА

Недільний день. У кімнаті неголосно грає радіо. Батько, як завжди, зручно всівся на розкішному м'якому дивані зі «Спортивною газетою» в руках, а синок одно робить — турбує його без кінця запитаннями:

— Тату, а що це за пісня звучить по радіо?

— Не знаю, синку.

— А що таке «етикет»?

— Точно не пам'ятаю.

— А чому двоколісний велосипед не падає, коли їде?

— Хто його знає.

— Тату, а хто винайшов радіо?

— Забув.

— Тату, може б, ти повчив мене грати в шахи?

— Нехай іншим разом, синку.

— То, може, увімкнемо телевізор: зараз демонструватимуть роботи юних конструкторів?

— Не треба, піди краще погуляй, а я трошки подрімаю.

— Тату...

— Ну, що там у тебе ще?

— Скажи, а ти не гніваєшся на мене?

— За що?

— За те, що я тебе про все розпитую?

— Ні, не гніваюсь, — відгукнувся тато й лагідно поплескав сина по плечу. — Адже тільки таким шляхом, синку, ти й зможеш дечому навчитись...

Борис СЛЮСАР.

«СМІЛИВЕЦЬ»

Який ти цар у бісового сина?
І хто сказав, що твій почувши рев,
Зелене листя сиплеться з дерев?
Клянусь! Із мене не впаде і волосина,
То боягузи все вигадують дурниці
Про ікла, пазурі — їх мають і коти...
Хіба що, правда, трохи більший ти,
А взагалі, не бачу я різниці.

Брехав Шакал про Лева все, що міг,
Зі смертю в жмурки не боявся гратись.
Два кроки тільки розділяло їх,
Всього два кроки... і одні сталеві грати.

ПОРАДНИК

Він знає все, у нього досвід є,
В начальних справах всім дає поради
(Хоч тим порадам ви не дуже й раді,
Та він їх вам усе ж таки дає).
Для нього це те ж саме, що й робота.
Підряд він може декілька годин
Доводити, що зна лиш сам-один,
Як повну ложку донести до рота.
Порадить він, як вийти на орбіту,
Як залатати порвані штани...
Коли б ще й сам умів він щось робити,
Йому, напевне, не було б ціни.

АБИ БЕЗ МОРОКИ

Буланий Кінь, запряжений у віз,
Із шкури від натуги ліз.
А Вороний, хоч поруч огинався,
Не дуже надривався,
Бо ледар був, яких ще світ не бачив
(Дарма, що силу мав волячу).
І все ж Буланого візник ще й підганяє;
Шмаляє батогом і пужалном шпиня,
А з Вороного й пилу не збиває...

Отак нерідко і в людей буває —
Того, хто тягне, ще й товчуть під боки,
Аби не мати з ледарем мороки.

Віктор МОРОЗ.

м. Димитров
Донецької області.

Мал. И. КОГАНА

— Це відомий борець. На килимі він чемпіон, а от нехай спробує з нашим шніцелем упоратись!

ЧУЖИЙ ДОЩ

Віднув, дихнув, сипнув пшона —
І заскакали горобці!..

ПАВЛО ТИЧИНА.
«Дощ», 1918 рік.

Горобчики осіннього дощу,
Як на пшоно,
Накинулись на шиби.

Андрій ГУДИМА,
збірка «Жайворонкова пора»,
1977 рік.

Тичини дощ гуляє і шумить.
Видзвонює в танку краплина кожна.
Тичину неможливо повторить,
Та — бачить бог — переписати можна!

П. ГАЄНКО.

БАЛАДА ПРО ОПТИМІЗМ

Як викинуть човен мій люті прибої,
Даремно не плач, а пильніш примічай:
Коли не долічиш хоч друзки малої —
Вір і чекай.

Петро БОНДАРЧУК.
Із збірки «Осінні човни».

Як човен мій кине прибоєм високим
На берег, — кохана, не треба ридань,
А краще уважніше під мікроскопом
Уламки розглянь.

Коли не долічиш хоч друзки малої,
То вір, що існую я ще наяву:
За тріску схопившись, крізь люті прибої
До тебе пливу.

А. БОРТНЯК.

м. Вінниця.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів «РОГАЧ» — Братіслава, «КАРУЗЕЛЯ» — Лодзь, «ОСТЕН» — Скопле, «ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» — Берлін, «Шпильки» — Варшава, «ВЕЛЬТВОХЕ» — Цюріх.

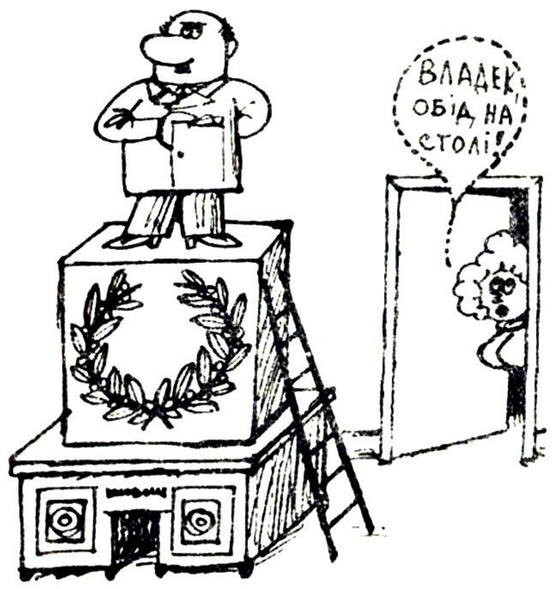

Без слів.

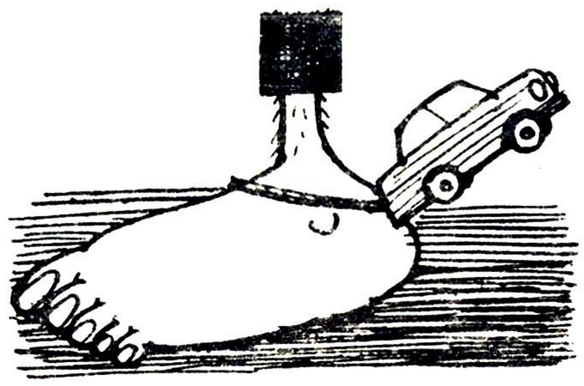

Хоч босий, зате зі шпорами.

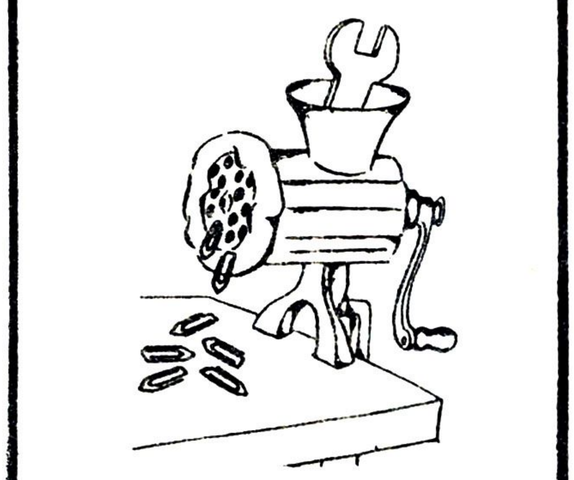

Без слів.

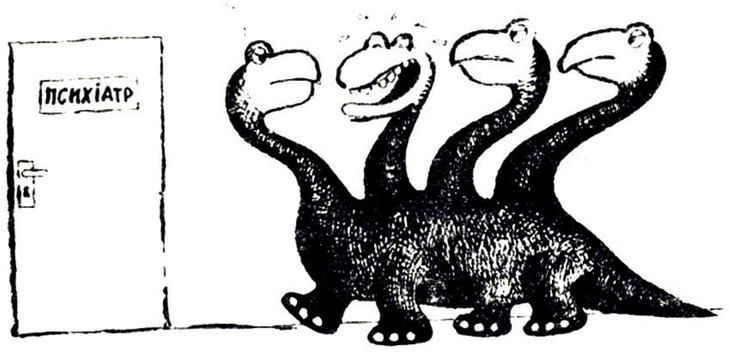

Без слів.

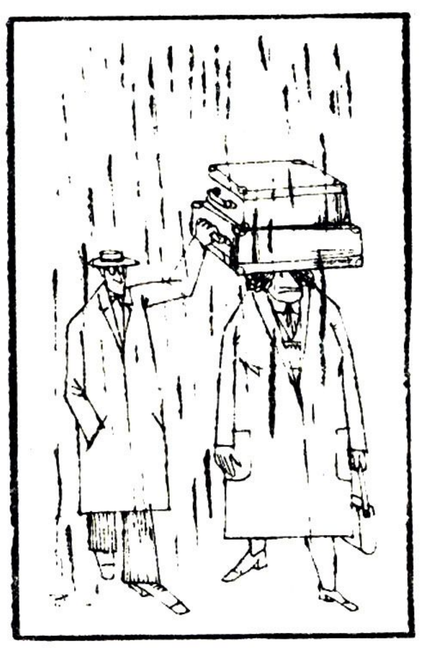

Без слів.

— Чорт забирай! Нашого автомобіля вкрали!

Без слів.

Без слів.

ДРУЖЕ ПЕРЕ!

Чому ми не соколи, чому не літаємо?! Якби могли ми злетіти в небо, нам не було б ніякого діла до тих ям, що їх наробило Київське спеціалізоване управління № 521 (начальник Г. С. Фальковський), газифікуючи наші вулиці. Оскільки ж бог крилець нам не дав, то ми мусимо пробиратися перекопаними вулицями, ризикуючи скрутити собі в'язи. Це дуже незручно і тому нас вельми мучить запитання: коли ж, нарешті, у наших будинках буде газ, а на вулицях — порядок? Адже всі визначені для цього строки давно минули.

МЕШКАНЦІ ВУЛИЦЬ ПІВДЕННОЇ, КОТОВСЬКОГО, БОБРИЦЬКОЇ.

с. Велика Димерка
Броварського району
Київської області.

Якщо ти помітиш десь у наших краях на дорозі сліди машинного масла, пального, різні шайби, гайки, крани та інші деталі, знай, що це повертався з капітального ремонту, розпадаючись на ходу, трактор. Повертався з хмельницької спецмайстерні «Облсільгосптехніки». Причому повертався не своїм ходом. Бо, скажімо, наш «МТЗ-50» після подібного ремонту і години не пропрацював.

Чи не здається тобі, Перче, що подібна ремонтна служба теж потребує ремонту? І теж — капітального!

В. ШВЕЦЬ, І. МАРЦЕНЮК,
трактористи колгоспу ім. Жданова.

Ново-Ушицький район
Хмельницької області.

МІНІАТЮРИ

ОЩАСЛИВИЛИ

Батьки — електрики. Яке
Дочці обрать ім'я дзвінке:
Чи Віолетта? Віоліна?
Нінель? Поема? Просто Інна?
Ні, все банальні імена...
День, другий, третій промина.
— Є, — каже батько, — думка цінна:
Давай назвем... Електроніна.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

Київ.

НЕ ЗАБУДЕ

Петра покинула дружина
І в інше місто подалась.
І потішає батько сина:
— Навіщо нам така здалась?
Тобі без неї легше буде,
То ж — непутяща голова...
Я певен, Петре, що забудеш
Її за місяць чи за два.
— Так скоро? Що ви, що ви, тату! —
Синок розпачливо сказав. —
Товарів різних я для Нати
На цілий рік в кредит узяв!

Яків МУЛЯР.

ВАЖЛИВА ПРИЧИНА

ЖАРТ

Питають жінку у суді:
— Чом розлучитись захотіли?
Обоє вже не молоді,
Вам легковажити — не діло!
У вас тверезий чоловік,
Курити — й то уже покинув.
Жили у згоді цілий вік.
Тепер — розлука. В чім причина?
— От-от,— сказала жінка враз,—
На ангела він справді схожий;
Я хочу лаятись весь час,
А приводу знайти не можу!

Микола ДМИТРІЄВ.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *Якщо риба попадається на гачок, то тільки тому, що вона зажадала чужої власності.*

● *Вибившись у люди, не чини перешкоди й іншим.*

● *Коли навіть дарував троянди, в очах прозирали колючки.*

● *Не щастило йому з жінками. перша його вигнала, друга — пішла від нього, а третя взяла його в свої руки.*

● *На змаганнях ерудитів виступав у найлегшій мозковій категорії.*

● *Займався творчим пошуком — шукав вітру в полі!*

● *Коли хочуть зробити добро, не бояться залишити відбитки пальців.*

Євген ЩУР.

П'ЯТИХВИЛИНКА

Прийшов я в поліклініку. Пече
У правім боці щось, мабуть, печінка.
— Чекайте! — Реєстраторка рече.—
Та потерпіть! У нас — п'ятихвилинка.

...Чекаю десять... двадцять п'ять хвилин,
А біль — все дужчий! Хоч дерись на стінку.
— Де терапевт?! — обурююсь.— Де він?!
— Ви що, глухі?! У нас — п'ятихвилинка!

Бере недуга клята у полон.
Чи ж довго так віддати душу богу?
Спасибі, хоч був поряд телефон.
Тож викликав швидку я допомогу.

З лікарні (як полегшення прийшло,
Й потроху вгамувалася печінка),
Дзвоню у поліклініку: «Алло!?»
У відповідь: «У нас — п'ятихвилинка!»

Іван КОНОНЕНКО.

м. Кривий Ріг
Дніпропетровської області.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Сидір Петрович дуже любить мариновані гриби.

Страшне перо невгамоване...

«В мене на очах чорним по білому вона написала неправду, а я ще повинна очима світити».

(Із заяви).
Надіслав Є. КУДРАЙ.

* * *

«Прошу Віньковецький Госстрах переслати моє застраховане життя в Ярмолинецьке відділення Госстраху».

(Із заяви).
Надіслала Г. СЄРОВА.

«...Павлишина Г. І. інв. № 541 середньої вгодованості вимушено зобита жива вага 16 кг. ... вартість м'яса віднести за її рахунок».

(Із акта на вимушений забій телят).
Надіслав П. ВАСЬКОВИЧ.

* * *

«Це фільм про бідну дівчину, яка, пройшовши через любов та інші нелюдські випробування, знайшла вірний шлях у житті».

(З рекламної афіші).
Надіслав Г. ЗДОЛЬНИК.

* * *

«Прошу розібрати мою скаргу на Петрова Г. П., він мене обізвав свиньою, а я ще цього не заслужив».

(Із скарги).
Надіслала Т. ЮРЧЕНКО.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ **Про те, що для робітників, які працюють на будівництві Чигиринської ДРЕС, а розміщені в селі Рацево, не створено елементарних побутових умов, писалося у замітці «Оце так умови!» («Перець» № 6).**

Завідуючий відділом будівництва Черкаського обкому Компартії України тов. К. Ацигайда повідомив редакції, що замітку було розглянуто на засіданні бюро Чигиринського райкому партії і критику визнано правильною. Виконуючому обов'язки начальника будівельного управління Чигиринської ДРЕС т. Пасіці В. Н., секретареві партійної організації т. Куліничу І. Ф., голові місцевкому профспілки т. Цимбал В. Є. вказано на недостатню увагу, яку вони приділяли цьому важливому питанню.

Будівельне управління Чигиринської ДРЕС та відділ робітничого постачання «Дніпробуду» найближчим часом обладнають душові в гуртожитках, закінчать реконструкцію їдальні на 120 місць, відкриють кондитерський цех тощо.

★ **«Задача з багатьма невідомими» — так називалася замітка, вміщена у № 7 журналу, в якій повідомлялося про те, що дніпропетровський завод «Металоштамп» випускає браковані столові виделки.**

Голова Дніпропетровського міського комітету народного контролю А. М. Семикін надіслав на цей виступ Перця відповідь про те, що справді мав місце факт, коли харківська база «Укрпромторгу» надіслала заводу «Металоштамп» рекламацію на 28 тисяч штук виделок із неіржавіючої сталі, за що завод сплатив штраф у сумі 2858 крб.

За випуск бракованої продукції колишньому директорові заводу т. Конколовичу, колишньому головному інженерові, а нині директорові заводу т. Подобіну, начальникові планово-виробничого відділу т. Яшунському, начальникові відділу технічного контролю т. Заблудовському та заступникові директора т. Челоусову було зменшено розмір премії на 20 процентів.

Наказом по заводу оголошено догани і зменшено премії начальникові цеху № 1 Гординському С. А., старшому майстрові Римеру В. Н., майстрам Скляру В. Н., Попель Н. В., Скалозуб А. А.

Нині керівництво заводу вживає заходів до збільшення випуску і покращання якості товарів широкого вжитку.

★ **У тому ж номері журналу, у замітці «Нова назва вулиці» йшлося про те, що у селі Ставки (Миколаївщина) правління місцевого колгоспу три роки тому розпочало будівництво водопроводу по вулиці Степовій, а закінчити це будівництво досі ніяк не спромоглося.**

Голова виконкому Веселинівської райради А. А. Перепельчук повідомив редакції, що критичний виступ журналу визнано справедливим. Нині правління колгоспу вже завезло водопровідні труби, водорозбірні колонки, і найближчим часом будівництво водопроводу буде повністю завершено.

★ **У колгоспі імені Жданова (Гощанський район) тривалий час погано працював телефонний зв'язок. Замітку про це було опубліковано у № 9 журналу в розділі «Об'яви, оголошення».**

Після виступу Перця головний інженер Ровенського обласного виробничо-технічного управління зв'язку А. М. Зорін повідомив, що такий факт дійсно мав місце. Нині пошкодження лінії ліквідовано, і телефонний зв'язок діє нормально.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 18 (1036). (на украинском языке) Издательство «Радянська Україна». Виходить двічі на місяць. 70×108/8. Здано до набору 17. 08. 1978 р. Підписано до друку 06.09. 78. БФ 11190. Формат видання Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Зам. 04101. Тираж 3.300.000.

© Журнал «Перець», 1978 р. Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Індекс 74393

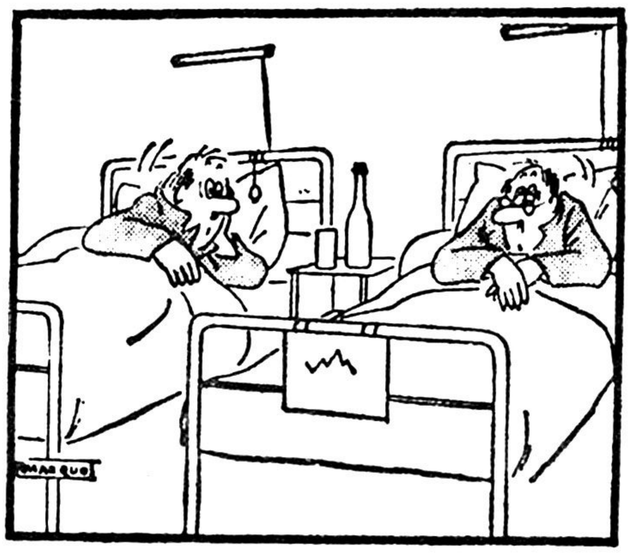

— У вас що видалив хірург?
— Дві тисячі франків!

«Франс Діманш», Париж.

Куклуксклановець і генерал — сенатору: — Ви продовжуйте кричати: «Права людини, права людини!», — а ми вже зробимо все інше.

«Дейлі уорлд», Нью-Йорк.

Ядерне вливання НАТО.

«Акахата», Токіо.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

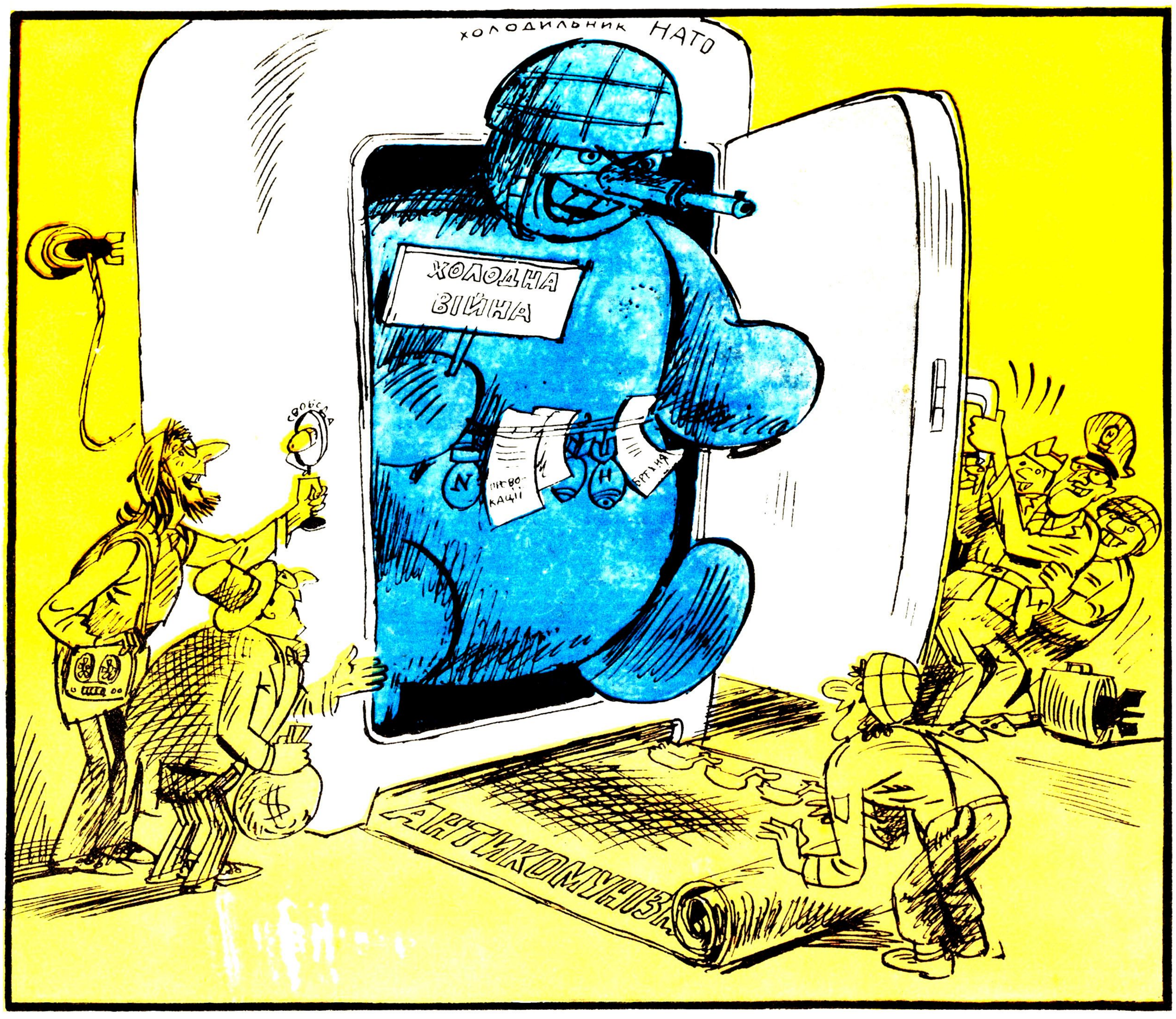

Випускають.